

in Dioecesi Montis Pessulani, Anno 822. paruisse *Trutesindo Abbati*, uti Mabillonius idem palam fecit in Praefatione ad Vitam Sancti Benedicti Abbatis Anianensis Secul. IV. Benedict. part. I. pag. 192. Ludovici Pii Diploma in hanc rem ille laudat. Tum eodem monente, ad Annum 835. & 837. tria ab ipso Ludovico Privilegia concessa fuere *Ermenaldo Abbati Anianensis Monasterii*: ita ut nihil obftet, quo minus arbitrari possimus, post Annum 822. *Ermenaldum* hunc praesse coepisse eidem Monasterio. Porro *Ermenaldum* & *Ermoldum* idem nomen fuisse, ne ipse quidem Mabillonius negat, quando suspicatur, uti supra adnotavi, eundem hunc *Ermenaldum* fuisse, atque *Ermoldus*, qui Anno 834. a Ludovico Augusto ad Pippinum Regem missus fuit. Nam *Ermenaldus*, atque *Ermenoldus* unum nomen erat olim; eaque de causa apud Labbeum Tom. I. Biblioth. MStorum in Histor. Episcopor. Autissiodor. occurrit etiam *Comes pagi Autissiodorensis Ermenoldus nomine*; & apud Bollandum ad diem VI. Januarii in Act. Sanctor. Vita *Sancti Ermenoldi*, sive *Erminoldi*. Qua ratione etiam in antiquis Libris aequae legitur *Arnaldus* & *Arnoldus*, *Rainaldus* & *Rainoldus*, *Bertaldus* & *Bertboldus*, *Hunaldus* & *Hunoldus*, *Atbelbaldus* & *Adelboldus*, & cetera ejusmodi nomina. Age vero exerantur, quae me ad suspicandum impellunt, unum eundemque hominem fuisse *Hermenoldum Abbatem Anianensem*, & *Hermoldum nostrum*. Jam nomina concordare vidimus, dignitatem, & tempus. Nunc addo, elucere ex ipso Poemate, Monasterium, a quo avulsus fuerat Poeta noster, & in exilium actus, ad Aquitaniam spectasse, hoc est ad Regnum, cui tunc Pippinus Ludovici Pii filius praecerat. Sub finem Lib. I. haec sibi optat *Ermoldus*:

„ *Lactus ut exul eat Pippini in Regna potentis,*
 „ *Conferat Altitonans, Caesar & ipse potens.*

Itidem antequam claudat Librum III. ita canit:

„ *Haec eadem pietas (posco & reposco fidelis)*
 „ *Memet Pippino reddat opima pio.*

Viden ut *Ermoldo* nostro fuerit non solum sedes in Aquitanico Regno, sed etiam apud Pippinum ibi Regem plurima gratia? Statim igitur occurrit nobis *Anianense Monasterium* in Aquitania positum, cui tunc praefuisse *Ermenoldum*, sive *Ermoldum* Abbatem nuper vidimus. Accedit, quod ipsius Monasterii conditorem Benedictum virum sanctitate celebrem, ibique primum Abbatem, ac postea ad Monasterium Indense translatum, & Ludovico Pio supra ceteros Monachos carum, *Ermoldus* noster sub finem Libri II. pluribus commendat, pariterque in ipsius Anianensis Cœnobii laudes excurrit. Praeterea in calce Libri III. ejusdem Sancti Benedicti mortem refert, quae Anno 821. contigit, quinque videlicet annis; antequam *Hermoldus* noster suum Poëma conficeret. Ibi vero ad ipsum sanctum virum conversus haec habet:

„ *Tertius in vestro finem tenet ecce Libellus*
 „ *Nomine, ut Ermoldi sis memor almae tui.*

Cur, amabo, Benedictum olim Anianensem Abbatem rogat, ut *Ermoldi sui* sit memor, nisi quia *Ermoldus* in ejusdem Coenobii regimine Benedicto & ipse successerat, ejusque fortassis etiam Discipulus fuerat? Quae omnia eo tandem collineant, ut nimium verisimili ratione ducti agnoscamus, Scriptorem nostrum unum cum *Ermenaldo Anianense Abbate* censendum esse, eumque ipsum *Ermoldum* Abbatem fuisse, qui a Ludovico Pio ad Pippinum filium Anno 834. legatus est missus. Nam quod Mabillonius adversus hujusmodi opinionem objecit, nempe verisimile nequaquam esse, à Ludovico Augusto id muneris ei commissum, qui Lotharianarum partium pridem fuisset, nullo nititur fundamento; idque optime sensisset egregius ille Scriptor, si ei, ut nunc nobis, totum *Ermoldi* Poëma legere licuisset. Summe abominanda filiorum conjuratio in Ludovicum Pium veluti ex ovo tandem erupit Anno 830. Attente autem legenti Carmen *Ermoldi* nostri facile constabit, illud Anno 826. confectum fuisse, & consequenter Auctoris delictum atque exilium longe praecessisse funestissimam illam Francorum *Tra-goediam*. Quae is narrat, in eodem Anno 826. consistunt; tum iis enarratis continuo subjungit in fine Operis:

„ *Haec quoque dum canerem, Strazburc custode tuebar,*
 „ *Delicti proprii conscius atque reus.*

Ergo eodem Anno 826. is Carmen suum lucubravit. Accedit, quod *Ermoldus* Lotbarium, Pippinum Augusti filios, Matfridum, & Hugonem Comites, aliosque commemorat passim, laudat, eorumque benevolentiam captare nititur; qui tamen primas egere in tot turbis contra piissimum Imperatorem excitatis. Si dum haec scri-